

Цієї думки дотримується, наприклад, О. Авраменко, який зазначає, що від слів типу «членкиня» й подібних необхідно відмовитися, адже вони нагадують окаріоналізми, широко не використовуються та сприймаються як неприродні.

У словнику гендерних термінів подане таке визначення: фемінітиви – це слова жіночого роду, альтернативні або парні аналогічним поняттям чоловічого роду (які зазвичай використовуються до всіх людей незалежно від їхньої статі): льотчик – льотчиця, письменник – письменниця, професор – професорка, директор – директриса тощо. Тож, доцільно говорити про те, що аналізовані мовні одиниці лексично тотожні відповідним маскулінітивам, проте різняться реалією, яку вони номінують, оскільки позначають осіб жіночої статі, що своєю чергою спричиняє різницю морфологічної категорії роду. Наприклад, часто можна почути в усному мовленні такі лексеми як «проректорка», «викладачка», але для писемного мовлення вони не є нормативними.

Можемо констатувати, що на сучасному етапі помітною є тенденція до активного використання фемінітивів. Навіть у підручниках для п'ятих класів паралельно використовуються обидві форми того чи того іменника. ЗМІ також демонструють це явище. Зазначаємо, на сьогодні фіксує вживання фемінітивів переважно практика усного мовлення, а на письмі така практика не є усталеною. Наприклад, поширеними є лексеми «юристка», «правниця», «курсантка», але офіційно-діловий стиль не передбачає їхнього вживання у сфері діловодства.

Отже, вважаємо доцільним використання таких лексичних одиниць, адже це урізноманітнює мову, сприяє рівності в суспільстві за гендерною ознакою, є певною мірою виявом національної мовної специфіки.

Одержано 15.04.2019

**ПРЕДСТАВНИКИ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
ІМ. ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

УДК 37.035.6

Аліна Сергіївна ГРИГОРЕНКО,

студентка групи МН 15-16

Харківського національного технічного університету

сільськогосподарства ім. Петра Василенка

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент Смігунова О. В.

**РОЛЬ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ В РОЗВИТКУ
НАЦІОНАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ КУРСАНТІВ І СТУДЕНТІВ**

Розбудова суверенної демократичної України ставить перед нами надзвичайно важливе і невідкладне завдання – виховання справжнього громадянина, патріота рідної землі. Актуальність цієї проблем пов'язана: по-перше,

з соціальними, морально-духовними проблемами, які хвилюють суспільство: зниження рівня моралі, агресивність молоді, наркоманія та інші недоліки, що призводять до деградації особистості та її антисуспільної поведінки. По-друге, з метою протистояння цим негативним явищам у суспільстві повинна формуватися та протилежна сила, яка своєю ідейністю, духовністю і патріотизмом здатна не тільки протистояти негативним процесам у поведінці та психології окремих прошарків суспільства, але своєю діяльністю і поведінкою зберегти морально-патріотичний фонд української нації – нову генерацію, яка навчається у закладах вищої освіти, серед яких чільне місце посідають курсанти і студенти.

У розвитку і зміцненні духовного, національного потенціалу майбутніх правоохоронців важливу роль виконує патріотичне виховання, спрямоване на формування у майбутніх правоохоронців високої національної самосвідомості, любові до рідної землі, готовності стояти на захисті прав, свободи громадян, вести непримиренну боротьбу зі злочинністю. У цьому аспекті значні інтелектуально-духовні можливості студентів та курсантів розвивають соціально-гуманітарні дисципліни. Адже саме в молодому віці прищеплюються моральні цінності та ідеали, формується національна свідомість і самосвідомість, вибудовується готовність до виконання громадянського та конституційного обов'язку із захисту національних інтересів.

Заклади вищої освіти України володіють величезним потенціалом у формуванні патріотизму майбутніх фахівців. Патріотизм виявляється насамперед в емоційному піднесеному ставленні до Батьківщини і виступає як найважливіша складова духовного багатства суспільства. Істинний патріотизм завжди поєднує духовність, громадянську зрілість і соціальну активність суспільства, є дієвою рушійною силою і реалізується в його діяльності на користь Вітчизни. В сучасних умовах розвитку сфери освіти навчальний заклад будь якого рівня має стати для молоді осередком становлення громадянина-патріота України, готового самовіддано розбудовувати країну як суверенну, незалежну, демократичну, правову, соціальну державу, забезпечувати її національну безпеку, сприяти єднанню українського народу та встановленню громадянського миру й злагоди в суспільстві.

Вказаний напрямок виховної діяльності, перш за все, повинен бути спрямований на формування у вихованців доброго відношення до своєї крани, національної самосвідомості й гідності, дбайливе ставлення до рідної мови, культури, традицій, а також відповідальність за природу рідної країни і потребу зробити свій внесок у долю Батьківщини. При цьому, в основу системи національно-патріотичного виховання має бути покладено визнання пріоритету прав людини і засаду зміцнення української державності як консолідуючого фактора розвитку суспільства, формування патріотизму у середовищі молоді.

Одержано 21.04.2019

